adelina laerte cârdei

în colind cu şoimii

cluj-napoca, 2022

Mărturisitorii: Adelina Laerte Cârdei

Membră a Societăţii Scriitorilor Bucovineni din 2 Octombrie 1943, Adelina Laerte Cârdei (semna şi Adelina Laerte, şi Adelina I. Cârdei, dar şi cu numele de fată, Simionescu-Cârdei) s-a născut la Iaşi, în 21 februarie 1901, şi a murit la Bucureşti, în octombrie 1987. A scris pentru „Cuget clar – Noul Semănător” al lui Nicolae Iorga şi pentru „Revista Bucovinei“ până la cel din urmă număr, dovedindu-se a fi o incorigibilă bucovinean-că.

Adelina Cârdei, autoare a unor superbe cântece mitico-istorice sau de leagăn, în care Suceava ocupă locul central, „sub scutul vremii aspre îşi scutură hodina“ şi „cu palmele-nspre stele ca să culeagă şoapte / Pe vârfuri se înalţă“, geloasă doar pe şoimii liberi din văzduh, care o fac să se conştientizeze „de lut aproape, zenitul prea e sus“ (**I. D.**).

Psalm

Din slava-naltă lasă blânda-Ţi mână
Cu largă binecuvântare peste creştet
Şi fulgeră prin pumnul de ţărână
Fiorul bucuriei, fără care
Viaţa n-ar mai fi o sărbătoare.
Privirea Ta e raiul primăverii
Şi şoapta Ta e freamăt de poiană,
Îmbracă, Doamne-n platoşa tăcerii
Tristeţile şi-adoarme-le pe margine de geană...

De zborul clipelor aş vrea să leg
Cu viaţa mea o punte fără moarte.
Cu tot alaiul de simţire-ntreg
Să treacă sufletu-mi – deschisă carte –
Sa tremure pe coardele luminii
Cum, îmbăiaţi de visul vieţii, crinii...

Mi-i pasul mai mor acum spre soare...
Din mila Ta un ram de viaţă nou
Îmi înfloreşte – atâta prospeţime...
Ca mâine, prinde-va aripi să zboare
Spre-aceeaşi adorată înălţime
Ca să-ţi asculte misticul ecou.

Deschide zarea iarăşi porţi de vis
Şi apele mi le aduc aproape.
Neprihănit ca floarea de cais
Mi-i gândul ce încearcă să s-adape
Din tot ce dărnicia Ta măiastră
A risipit pe-ntinderea albastră...

Privesc cum florile îşi culcă obrazul
Pe perinile aerului pur
Şi cum în ape calme doarme iazul
Cu stelele şi stuhul împrejur…
I-atâta linişte că te aud cum treci
Cu paşi de raze peste holda-n spic…
S-aşterne gândul floare pe poteci
Şi inima spre Tine o ridic…

(*Revista Bucovinei*,
nr. 7/1943, pp. 347, 348)

Ţară

Ţară,
Ce face inima, oriunde oi fi– ca să-mi tresară
La numele tău dulce ca o melodie –
Românie.

Ţară,
Mai bună decât pâinea cea caldă şi blândă,
Cu toţi laurii ce i-ai cules, în Răsărit, pentru izbândă.
În frumuseţe

Nu ştiu dacă Raiul te poate întrece.
În vitejie,
Ce pană măiastră ar putea
în Cartea Nemuririi, să te descrie?

Sufletul meu cunună
de cuvioase gânduri pe frunte-ţi petrece...
Nu găsesc cuvânt
Pentru columnele pădurilor tale de freamăt şi cânt.

Apele ca argintul şerpuiesc tezaur
Printre colnice de smarald şi peste lanurile
nesfârşite ca zarea de aur.

Altarele tale – nestemate.
Stele resfirate,
Oaze de credinţă şi hodină
Pentru sufletele ce purced spre veşnica lumină.

Altiţa florilor tale câmpeneşti
Te-arată lumii ce cosânzeană din basme eşti.

Munţii tăi uriaşi stau de pază la tronul Domnului,
Iar când lumea trece în împărăţia somnului
Tu, singură, Ţară,
Mâniată de atâta nedreptate şi ocară,
Cu sufletul în pară,
Stai de vorba cu Măria Sa Trecutul, ce flamură desface
Peste prea slăvitele hotare dace.

Şi Răsăritul bucuriei noastre se iveşte împărăteşte,
Căci dreptatea atârnă greu –
Ceahlău.

(*Revista Bucovinei*,
nr. 6/1942, p. 254)

Şi veacului i-au înflorit iar steme

Şi veacului i-au înflori iar steme
De glorie din ţărnă şi cenuşi...
Trec norii – nesfârşire de trireme...

Şi bate în a inimilor uşi
Al primăverii clopot fără moarte
Şi-n clopotele firavei brânduşi.

Iar gândul – sol – s-avântă mai departe,
Acolo unde cerul cu minuni
La fiecare aurori împarte...

Şi îngenunche pentru rugăciuni...

(*Revista Bucovinei*,
Nr. 8/1944, p. 284)

Bătrânii

Cu iarna-n plete, cu priviri blajine,
Bătrânii par icoane zugrăvite
Din sfintele lăcaşuri bizantine,
De vreme şi de fum îngălbenite…

Te fură şoapta lor pe nesimţite,
Când povestesc de zilele senine…
Cu iarna-n plete, cu priviri blajine
Bătrânii par icoane zugrăvite.

Au fost copii, cu zâmbete-nsorite...
Visări... perechi, în nopțile divine...
Au râs, au plâns... Azi – patimi potolite.
Aşteaptă clipa veşnicei hodine
Cu iarna-n plete, cu priviri blajine...

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 305)

Albastrul cerului

Albastru cerului zâmbi din nori
Şi iarba s-a-nălţat pe vârfi să vadă
Cum trec prin nalturi unghiuri de cocori

Şi muguri bat din palme în livadă
De bucurie că un soare nou
Revarsă aur proaspăt în cascadă,

Iar vaca Domnului s-a strâns să bea
La rădăcina de copac căldură
Şi rătăcit un fir de viorea

Albastrul cerului în cupe-l fură…

(*Revista Bucovinei*,
nr. 5/1944, pp. 193, 194)

Autumnale

Prin desiş de gânduri sumbre
Trec imaculate umbre...
Peste frunte îmi petrece
Raza lunii vraja-i rece...
A căzut din cer o stea.
Nu e bucuria mea?
Cine oare-mi bate-n geam,
Vreun luceafăr, poate-un ram?

Aur, aur efemer,
Peste glie lăicer.
Arde-al brumelor sărut,
Vântul de acum e cnut.
Mor brânduşele pe rând:
Nouă lacrimă pe gând.
Nouri, nouri pe cătun
Soarelui peceţi îi pun...

Apele din munte vin
În tipare de senin.
În culcuşuri de paftale
Duc legendele la vale...
Cine le ascultă, prinde
În adâncuri să se-oglinde.

Cine le-nţelege ştie
Firul lor de unde-nvie...
Le petrece de pe mal
Sălcii-n straie lungi, de bal…

Nici o frunză nu se mişcă.
Vremea-i veşnică morişcă.
Ne oprim aşa, din mers,
La icoana unui vers,
La tulpina unei flori,
La altarul multor zori...
Nopţii – alb Ierusalim –
Sufletul ni-l spovedim…

Vântule, etern pribeag,
Ce-ai oprit la mine-n prag?
Du-te pe coclauri noi,
Du-le ugere de ploi.
Du-te pe coclauri vechi
Şi le cântă la urechi

Zodie, ah!, zodie,
Înfloreşte-mi rodie
Pentru anii de frământ,
Fără zâmbet, fără cânt,
Pentru anii lungi şi grei
Snopi de raze şi scântei...

(*Revista Bucovinei*,
nr. 11-12/1944, pp. 366, 367)

Din ceaslovul toamnei

Aurul foilor reflectează lumini prin grădini.
Pomii gânditori privesc spre plumburiul infinit.
Florile altiţele şi-au risipit.
Apele nu mai izvodesc muşcate şi crini.

Câmpul despodobit de-avut îşi pregăteşte somnul.
Ciorile, alandala, se mai alungă după un fir de bob.
Pe plaiul acesta binecuvântat nu mai există rob;
Vecernia înalţă imnuri de slavă spre Domnul.

Codrul îşi descuie sipetele cu balade
Şi le dăruie vântului să le împartă oricui.
Munţii, domnitori, în veşmânt albăstrui,
Privesc încruntaţi spre apus, încinşi cu baltage şi spade...

Apa amintirilor cum mai inundă
Inima aceasta ce râde şi plânge cu Firea!
Ar vrea să prindă în cupa ei nemărginirea
Ca pe o rodie parfumată şi rotundă.

Gândul, voievod, se apropie de toate cu milă
Şi le mângâie cu-aripi de scânteieri şi nard.
Doamne, salbele cireşilor cum ard!
Din ceaslovul Toamnei se desprinde-o filă...

(*Revista Bucovinei*,
nr. 9/1942, p. 370)

Toamnă

Dintre coloanele cu viţă sângerată
Petrec amurgul care stă să moară.
Pe creştet frunze palide-mi coboară
În risipite-acorduri de sonată...

Şi seara tot mai mult mă împresoară
Privindu-mă cu ochii de agată.
Departe-un ceas a prins din nou să bată
Şi undeva suspină o chitară...

Drumeţii trec rupând tăcerea plânsă
Spre insula de orice viaţă stânsă
Şi râsul lor se deapănă departe...

Iar cheiul, aprinzându-şi lampioane,
Priviri fugare undelor împarte
Şi sângerează viaţa pe coloane...

Giurgiu, 31 Oct. 1937

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 134)

Toamnă veneţiană

În seară, Marea cântă din harfa-i milenară,
Și cerul o ascultă senin ca gândul bun...
Brodându-și mii de stele pe-obrazu-i clar și brun
I-așterne drept omagiu podoaba cea mai rară.

De cine ştie unde, supt fulguiri de stele,
Cu-aripile căzute se-ntoarce-o navă-n port,
Pe-al cărui cheu, şiraguri de galbene mărgele
Își veghează târgul ca mii făclii pe-un mort.
Dorm insulele toate pe magica lagună..
Departe-un far răsare, clipind prelung şi rar,
Pe străzile tăcute doar pașii mei răsună
Și inima din pieptu-mi aud cum bate clar...

De prin grădini şi parcuri, palate vechi şi vile
Cu ochii de întuneric te urmăresc cum treci
Și cerne toamna calmă anemiate zile
Și ruginia trenă şi-o poartă pe poteci...

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 328)

Drum italian

Din zări violete, pe unde de vânt,
Migdali-și exală parfumul...
Se leagănă ciprii în sumbru veșmânt
Şi dorul din suflet se leagănă-n cânt,
Şi plin e de taine iar drumul.

În valuri, vârtejuri de aur topit,
Un şarpe e fluviul din vale;
Tânjind îl priveşte tot malu-nflorit,
Smochinii şi duzii din salbe-au zâmbit,
Lămâi-și oglindă paftale.

Pe clinul din zare, abia profilat,
Oraşul se-arată cu-ncetul,
Orașul în care ades şi-a purtat
Iubirea suavă, în vers legănat,
Gândirea și pasul Poetul.

În rânduri stau pinii pe margini de-abis
Și-şi clatină crengile grele...
Tăcerea-şi întinde aripa-i de vis
Și luna potecă de raze-a deschis,
Iar cerul e-o mare de stele...

Giurgiu, 26 septembrie 1937

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 441)

Regina mărilor

A fost pe vremi Cetatea o magie,
Izvor de fast pe unde legănate:
O-mpresurau galere şi regate
Şi-ngenuncheau corăbii de-avuţie...

Maeştrii lumii pus-au măiestrie
Înveşmântând-o în podoabe rare,
Să ţie pentru ochi o sărbătoare
Şi pentru inimă o simfonie…

Veneau monarhi din ţări cu semilună,
Atraşi de farmecele-i sculpturale,
De vraja strălucirilor dogale,
De serenadele de pe lagună...

Veneau îndrăgitori de capitele
Spre a visa în umbră de altare,..
Veneau din ţara Soarelui-răsare
Neguţători şi cetitori în stele...

Veneţia, 14 Mai 1937

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 273)

Basorelief

Supt portocalii încărcaţi de rod
A' căror crengi ating abia pământul,
Cu haina prinsă-ntr-un măiestru nod,
Dansează fata mai uşor ca vântul...

Privind spre toată frământarea lumii,
Cu zâmbetul serafic din Olimp
Surâde de zădărnicia lumii
Cu tinereţea-ncremenită-n Timp...

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 477)

Lacul cu legende

De fragedă mireasmă e câmpul o plutire..
Şi-n lacul cu legende al cerului viu ton
Încearcă să ascundă o sumbră amintire...
Şi-n fiecare nufăr cu palidul amvon
E poate-un suflet care cerşeşte mântuire...

Sporeşte cu-nserarea tăcerea suverană...
Doar salcia bătrână în freamăt plângător
Îşi deapănă legenda cu mândra castelană
Ce a făcut să piară de dragul unui dor
În fund de lac atâtea simţiri fără prihană.

Veneţia, 27 Iunie 1938

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 427)

Suceavă, nu te pot uita!

Suceavă, nu te pot uita!
Mi-i sufletul prea plin de tine…
Aş vrea iar paşii prin ruine
Să-mi port, visând mărirea ta...

Când briza prinde-a flutura
Şi Marea-i sclipăt de rubine,
Suceavă, nu te pot uita!
Mi-i sufletul prea plin de tine...

Acum e toamnă pe coline
Şi-or prinde pomi-a lăcrima...
Prin turle vântul o cânta
Prohodul zilelor senine...
Suceavă, nu te pot uita!

Veneţia, 1937

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 361)

Suceava, revedere

Urcat-am culmea către Ea,
Pe-o zi de toamnă rece, plânsă,
Cu inima atât de strânsă...
Nu cerul, Doamne, Ea plângea!...

Un şir de tei se tânguia
De vântul năpădit pe uliţi
Şi brazii zăngăneau din suliţi
Precum vitejii Ei cândva.

Norodul ciorilor pe sus
Rupea din gândurile mele,
În ţintirim, supt lespezi grele
Din cei ce-au fost aţâţi s-au dus...

Pustiul ce-a mai înflorit
Cetatea colinda-n rădvane.
Trecutul adormit în strane
Ce harfă, l-o mai fi trezit?...

Cernăuţi, 13 Decembre 1938

(*Cuget Clar*,
Anul III, 1938, p. 513)

Iatac domnesc

Ceasornicul vremii își bate tic-tacul
Și clipele, anii ca fulgerul pier.
Doar luna, aceiași, străbate iatacul
Și flori de lumină e orice ungher.

Covoarele scumpe, cu flori indigene,
Ne mângâie pasul şi ochii vrăjesc.
Hrisoave bătrâne şi stampe, și pene
Cu colbul pe gene, străine, privesc.

Noianuri de slove din sfânta psaltire
Cărări de lumină spre inimi deschid...
O spadă vitează, în foc de safire,
Mânia-și răsfrânge pe anticul zid.

Prin căni argintate şi cești de cafele
Şi colbul şi anii s-ascund ne-ncetat...
În somn cufundate, domneşti narghilele
Visează boierii cu Domnul la sfat...

Ciubucele stinse îşi torc amintirea
Pe masa-ncrustată cu flori de sidef.
Madonei de aur îi plânge privirea
Şi plânge o floare uitată-n gherghef...

A liniştii harfă răsună: prin sală
Cristaluri de râset... și vals, menuet...
Domnița din cadră, cu ochi de migdală,
A plâns sau zâmbeşte prin lacrămi discret?

Giurgiu, 22 octombrie 1937

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 378)

Moldovei

Sunt duh din duhul tău curat, Moldovă,
Am moştenit fântânile visării
Şi fagurii prisăcilor de slovă
Ce-au înflorit pisaniile Ţării.

Suni zvâcnetul de sevă care suie
În orice lujer stema de lumină.
Când trec sub bolţile de cetăţuie
Strămoşii mei prin mine se închină.

Când asfinţitul tremură-n vitrouri
Şi lacrimă cavalul peste seară,
Sunt zvonul din pădurile cu bouri
Şi elegia frunzelor de ceară.

Din rădăcina chinurilor tale
Îmi creşte-n suflet ram de preamărire...
Sunt adierea umbrei voivodate
Şi liniştea din pagini de psaltire.

(*Revista Bucovinei*,
Nr. 10/1942, p. 407)

Sucevei

Târg domnesc, Cetate, cine îți mai suie
Colnicele tale cu priveliști rare,
Cine mai străbate pajiștea verzuie,
Cărărui prin holde, drumuri cu răzoare?
Supt argintul frunzei plopilor din vale
Cine mai ascultă doina apei tale?...

Cine mai contemplă zarea ta senină,
Feerii de-amurguri ce te încunună
Ca pe cea mai sfântă maică bizantină?
Cine-și spală gândul în argint de lună
Să ţi se închine în veșmânt de rouă
Supt împovărarea razelor ce plouă?

Frescele bătrâne cine le mângâie,
Diamante rare ce-au trecut prin vreme
Adormite-n cântec, smirnă şi tămâie?
Cine mai ascultă vântul care geme
Fluierând prin turle şi golașe ramuri
Ploaia tremurândă care bate-n geamuri ?...

Clopotele tale le aud cum cheamă,
Glas din alte vremuri ce-a-nălțat norodul,
Și pe tot cuprinsul cuvios destramă

Cânt de pomenire pentru Voievodul...
Vise în risipă, jerbe pe morminte
Cine mai presară zidurilor sfinte?

Sus, pe culmea-naltă, tu rămâi de-a pururi
Soarele credinţei pentru fiii Țării...
Fruntea ta sculptată-n limpezimi de-azururi
Va-nflori prin veacuri raza cugetării...
Din a' tale ziduri aspre şi bătrâne
Și-o sorbi avântul Neamul meu de mâine...

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 425)

În târg domnesc

În târg domnesc, pe vremuri de trecut,
Cu Voievozi, Domniţe ca-n poveşti,
Cu turle vechi, conacuri boiereşti,
Lumina eu întâi o am văzut...

Ca un bunic de mână m-a purtat
Pe drumu-i de mărire şi declin,
La sfintele-i icoane să mă-nchin,
Și-n faţa lor genunchii mi-am plecat.

M-am minunat de verdele-i colan,
De vii, păduri, coline şi vâlcele,
De crângurile, smalţ de viorele,
De luminosu-i cer de porţelan.

Am colindat lăcaşurile sfinte
Și am visat în umbră de zidiri,
Supt faldul glorioasei amintiri
Şi-n preajma slovelor de pe morminte.

În parcul solitar, supt teiu-n floare,
Am ascultat al florilor trist cânt
Pentru poetul ţării mele sfânt
Și am cules poveşti de prin izvoare...

Veneţia, 2 iulie 1937

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 572)

Târg natal

Prin pulberea ta sacră, ce-au sărutat-o anii,
Aş vrea să-mi port iar pasul şi însetatul dor.
Peste chenar de turle, voievozii şi hatmanii
Purced prin nemurire cu toată oastea lor…

(*Revista Bucovinei*,
Nr. 10/1943, p. 472)

Rondelul Iaşului

Bătrâne Iaşi, ce porţi în spate
Comori din timpul asfinţit,
Viaţa ta s-a ofilit
În togă de singurătate.

Cu turnuri peste zări crestate,
În straiul toamnei ruginit,
Mi-apari un rege adormit
Pe colnicele-nsăilate.

Înfăşurată-n văl de mit,
Tristeţea umblă prin cetate
Şi-aud în sânul tău cum bate
Atâta dor netălmăcit...
Bătrâne Iaşi, cu moartea-n spate.

Cernăuţi, 18 Octombrie 1938

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 438)

Pasărea de aur

În colivia de argint, o pasăre de aur
Împarte cântu-n patru zări din magicu-i tezaur,
Aplaudă cireşii albi, bătând-o cu petale
Şi fluturii s-opresc din zbor şi vântul de pe cale
Mişca valul de smarald şi gândurile mele.
Atâta dor încătuşat de pământeşti zăbrele!...

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 319)

Mugurit-au ghioceii

Reginei Maria

Murit-au ghioceii aşteptând
Privirea Ei din cer să se coboare.
Terasele cu plante-agăţătoare,
Ce-au odihnit împărăţii de gând,
O-aşteaptă să se-ntoarne în curând.

Murit-au ghioceii aşteptând...

A înflorit şi zâmbetul grădinii,
Şi stelele mai luminoase par
Când împletesc castelului chenar,
Dar plâng pe urma pasului Reginii.

A înflorit şi zâmbetul grădinii…

Pe unde râsul Ei îmbobocea,
Pluteşte duhul de singurătate
Şi Nostalgia-n poarta Morţii bate.
Oştirea valurilor zbuciumate
Izbeşte-n stânci, s-ajungă pân' la Ea,

Pe unde râsul Ei îmbobocea...

(*Cuget Clar*,
Anul III, 1938, p. 681)

Coboară

Reginei Maria

Senină ca o ramură de crin,
Purtând în ochi răsfrângeri din Istorii,
Domniţa răsărită-n veac de glorii
A-ncremenit pe zidul bizantin.

Nu ştie de mai vin sau nu cocorii
Şi nu mai simte-n inimă vreun spin,
Şi-a împletit cu noi al său destin
Şi a cules comori de visători...

...Coboară, să legi firul de poveste
Şi printre noi făptura Ta rămâie
Ca plutitorul nour de tămâie

Ce miruie zidirile aceste.
Aşteaptă Martie cu flori în braţă
Să scrie vieţii Tale o prefaţă...

(*Cuget Clar*,
Anul III, 1938, p. 713)

Stihuri pentru primăvară

Vântul a tras la o parte perdeaua norilor
Şi oglinda apelor s-a luminat.
S-a privii în ea zborul cocorilor
Ce spre târg ca o salbă s-a deşirat.

Mugurii au deschis ochii să vadă minunea minunilor:
soarele
Cu naiul pe buze stau luncile, pădurile.
Printre tulpini se joacă de-a prinsul căprioarele,
Ca nişte jertfe aduse zeilor fumegă arăturile.

Dumnezeu a zugrăvit florile cu migală.
Basmele, în sipete, prind iar colb şi rugină…
Sufletele – anafură duminicală –
Dezbrăcate de zgură se logodesc cu lumină.

(*Revista Bucovinei*,
Nr. 4/1943, p. 176)

Primăvară

Primăvară, Primăvară
Cu-nsorit veşmânt,
Glasu-ţi sunet de vioară…
Legănări de vânt…

Ochi albaştri, plini de vise,
Când spre noi arunci,
Înfloresc adânci abise
Florile din lunci…

Primăvară, Primăvară,
Peste gândul meu
Lasă ochii – să răsară
Flori lui Dumnezeu…

Veneţia, 16 martie 1937

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 600)

Primăvara în port

Brățări strălucitoare
Port pomii toți acum.
Spre razele de soare
Urcă-unde de parfum...

Tot țărmu-i plin de viață,
De cântece de dor.
E mai albastră marea
Şi valu-i mai ușor...

Pe trepte de zăpadă
Cobor petale-ncet,
Sirena cântă-n radă:
Porneşte-un vaporet.

Veneţia, 10 aprilie 1937

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1938, p. 769)

April

Fluturare de petale
Prin grădini, prin crâng, pe vale –
Zbor catifelat de vis
Ce în drumu-i de mister
Ca o creangă de cais
A-nflorit privind spre cer.

Zbor de fluturi şi albine,
Zbor de păsări, zbor de gând
Peste umeri de coline,
Peste frunţi de munţi cărunţi,
Peste zări fără hotare,
Peste moarte şi uitare…

Veneţia, 12 aprilie 1937

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 674)

Florii

Pe mal de apă, ca în palmă
Se-ntinde satul înapoi
Cu miros proaspăt de trifoi,
Cu adieri în seara calmă,
Cu lung lătrat de câni hoinari,
Cu cântece şi cu tălănci.
Cu cărăruia de stejari
Supt care-aşteaptă două bănci.

Ca floarea albă în lumină
Dintr-un chenar de plopi răsare
Biserica mântuitoare
Şi dătătoare de hodină.
Şi azi ca ieri bătrâni, copii
Pornesc smeriţi, cu rămurele
De salcie, cu viorele,
Să se închine de Florii.

Şi-ascuns în pomi numai în spume,
Aşteaptă scrânciobu-n tăcere
Prea sfânta zi de Înviere,
Să plimbe-n aer râs şi glume...

Veneţia, 15 aprilie 1937

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 642)

Codrule, voievodule

Codrule, voievodule,
Cu columne cântătoare
Până sus, la porţi de rai,
Cu aripi de evantai
Îngerilor faci răcoare,
Mângâi plânsul stelelor,
Lupţi cu ceata ielelor,
Sufli turmele de nouri
Pe cereştile vitrouri.

Bunule,
Străbunule,
S-au deschis ferestrele
Cu văpăi de răsărit
Şi-au pornit orchestrele
Cântecul nebiruit…

Ciute cu ochi umezi vin
Să asculte mai aproape;
Undele deschid pleoape;
Nuferi cu obraji de crin
Vor din cântec să s-adape.
Paraclisul tău de slavă
Scrie-n foi de vremi mereu

Pentru noi şi Dumnezeu,
Frumuseţea ta moldavă...
Codrule,
Voievodule...

(*Cuget Clar*,
Anul III, 1938, p. 567)

Pe unde rătăcit-au

Pe unde rătăcit-au copitele de bouri
Mai tremură şi astăzi pe frunze verzi ecouri:
Se deapănă cu vremea în proaspătă risipă,
Pe ram de gând în rouă se odihnesc o clipă.

Străfulgerări de paloş şi iureş de paradă;
Trec luptele prin secoli de neguri şi zăpadă.
Viteazul Domn cu braţul, cu inima, cu slova
A făurit în ceruri şi pre pământ Moldova...

A vremii mână trece din. veac în veac balade:
Eretele uitării nu-i slobod să le prade.
Luminile gândirii se pleacă peste ieri
Ştergând tăcute colbul vremelnicei tăcerii…

(*Cuget Clar*,
Anul III, 1938, p. 665)

Copiilor

O, viaţa voastră-i val de bucurii...
Căci grijile prea mari nu vă-mpresoară...
Un cal sau o păpuşă, bunăoară,
V-a încheiat un vis sublim, copii!

Iar plânsul vostru, proaspăt plâns de stele,
Pe-obraji de trandafiri nu lasă urme...
De-ajuns e o bomboană să vi-l curme
Şi iar râd ochi de-agată, viorele...

Dar noi, copii mai mari, robiţi de vis,
De griji ale zilelor mizere,
De ale lumii valuri de durere,
De multe ori din inimi plâns am scris....

Veneţia, 26 Martie 1937

(*Cuget clar,*
Anul III, 1938, p. 68)

Cântec de leagăn

Nani, nani, Vladi, nani,
Licură lumini castanii,
Trec uşoare peste frunte
Adieri de brad din munte,
Luna cât o răsărită
Stă în faţa ta uimită.
Cu obraz pudrat de rază
Câte-o stea se furişează
Prin fereastră să îţi vadă
Somnul calm ca o livadă...

Nani, nani, Vladi, nani,
Ce uşor or trece anii
Ca un vis din care bei
Smirna florilor de tei,
Zilele te-or lua de mână
Peste bulgări de ţărână
Şi te-or trece peste ţară
Mugure de primăvară,
Peste zodie şi zare,
Peste crânguri de visare
Şi te-or trece peste lacuri,
Peste filele de veacuri...

Somnu-i lin pe gene moi.
În odaie, numai noi.
Luna prin fereastră lasă
Dâră albă de mătasă,
Inima mi-i plină-acum
Ca o cupă – de parfum.

Linişte-i şi vis şi pace,
Doar tic-tac-ul nu mai tace,
El adună clipele
Şi le rupe-aripile
Şi le-aruncă în genună,
Noapte bună, noapte bună!

(*Revista Bucovinei*,
nr. 4/1942, p. 128)

Poem pentru Vladi

Grădina îţi întinde braţele încărcate cu găteli şi minuni.
Ochii tăi miraţi privesc îndelung şi surâd ca îngerii lui
Dumnezeu
Doamne, cât soare peste apa adâncă a sufletului meu!
Îţi apleacă evantaiele, drepţi ca soldaţii, şiruri de gorun.

Simţi mirosul reavăn al brazdei strămoşeşti, sfânt?
Brazii îţi scutură ozon să creşti voinic şi frumos ca
Jupiter.
Peluzele îţi desfăşoară, cât vezi cu ochii, lăicer.
Amurgul coboară icoana raiului pe pământ.

O rază se odihneşte pe trandafirii proaspeţi din obraz,
Se urcă pe fruntea largă, boltită, ce va ascunde, ca-ntr-un
templu, visuri şi gânduri...
Lalelele se înclină din talie, ca domniţele, în rânduri.
Tu-ntinzi mânuţele şi le surâzi cu ochi-ntunecaţi
şi-adânci de iaz.

Auzi concertul frunzelor, al ierbilor şi al inimii mele?
Trec fluturi albi legănându-se în drumul fără ţel.
Adierea parfumată se joacă prin părul tău inel cu inel
Şi cu funda roşie şi iconiţa ce te apără de deochi şi rele...

(*Revista Bucovinei*,
nr. 5/1943, p. 228)

Prin simfonia verii

Îşi plimbă timpul zilele-n carafe
Prin simfonia verii fără seamăn,
Privit de lacul – colţ din cerul geamăn –
Şi câmpul luminat de margarete.

Pe fond de zări – albastre efigii –
Bătrânii munţi proptesc pe frunţi văzduhul.
Căsuţele de fildeş de supt stuhul
Răcoritor îmbie reverii...

(*Cuget Clar*,
Anul III, 1938, p. 785)

Hanul cu pridvor

Supt poala codrului pitit,
Slăvit de-al păsărilor cor,
Cu albi pereţi şi cu pridvor,
Pe mulţi drumeţi a ispitit
Să mâie-o noapte pasul lor.

C-avea hangiul vin curat,
Pat miresmat cu busuioc,
Pridvoru-n floare îmbrăcat,
Şi-o fată bună – ochi de foc –
Al bătrâneţii lui noroc.

Curgea ca vinul în pahar
Al vorbelor aprins şirag,
Cum fata apărea în prag,
Pân' ce vedeau că e-n zădar
Să prindă pe vreunul drag.

Dar într-o seară s-a oprit
Drumeţ voinic cu-obraz de Domn,
De chipul fetii-ademenit...
Şi-atâta fata l-a-ndrăgit
Că i-a furat seninu-i somn....

Şi-au pribegit în lumea lor
De amăgire şi de vis,
Îndeplinind ce le-a fost scris,
Pe tatăl ei adâncul dor
Pustiul vieţii l-a ucis....

De-atunci zadarnic bat în geam
În nopţi drumeţii din trecut...
Un tei bătrân a-ntins un ram
Şi floare blondă-a desfăcut
Peste pridvorul alb şi mut.

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 65)

Când toamna...

Când toamna grea va pogorî-n priviri
Să-ntunece seninul de-altădată,
Ne-om afunda în codrii de-amintiri
Ca inima mail cald, mai viu să bată.

Însinguraţi vom răsfoi albumul
Cu basme, zmei şi raiul primăverii
Şi vom sorbi mai limpede parfumul
Cernut domol prin sitele tăcerii.

(*Revista Bucovinei*,
nr. 8/1942, p. 316)

Am plâns

Am plâns când toţi cocorii au plecat
În unghiuri lungi spre sfântul Răsărit.
Cu gându-apoi mereu i-am urmărit.
Spre care ţărmuri s-or fi îndreptat?

...Când rândunele-n pâlcuri au pornit,
Era un cer de toamnă pastelat...
Şi ca un fulger s-au îndepărtai
De ochii ce atâta le-au iubit...

Dar într-o zi, în revărsat de zori,
Mi-au îngheţat în strat minuni de fiori:
Grădina mea părea un cimitir...

Nu ştiu de ce, atuncea n-am mai plâns,
Dar le-am privit cu-atâta suflet strâns...
Le îngheţase plânsul în potir...

Suceava, 1936

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 209)

Furtună

Semne peste zare fulgerele fac…
Freamătă pădurea; florile s-apleacă…
Haină de-ntuneric cerul îşi îmbracă
Şi-ncruntat mânia şi-o răsfrânge-n lac…

Vântul zbir aleargă biciuind în ramuri
Şi sub cnut sălbatec crengi plăpânde cad.
Tunete s-alungă hohotind prin geamuri…
Fulgerele luptă; zvârcoliri de iad…

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 247)

Cling, cling

Din albe depărtări
Cad fulgii în alint.
În clinchet de argint
Fug sănii pe cărări.

Cling, cling... trec clopoţei...
Cresc lespezile moi
De marmură pe drum
Şi flori fără parfum
În pomii toamnei goi.

Cling, cling..., trec clopoţei...
Cad flori din rai în roi
Şi gândurile-mi fur'.
Cărarea înapoi
E pârtie de-azur.

Cling, cling... trec clopoţei
În zbor de rândunici,
Cu Moş-Crăciun, cu zmei,
Mănunchi din anii mei
Ce-au râs mai ieri pe-aici...

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 401)

Iarna

Întinderi albe şi tăcute
Îngenunchează sub tării...
Cu buciume de bucurii
Fug sănii – speriate ciute...

În ritmul clinchetului clar
Se rup ecouri şi îşi lasă
Pe pârtii albe de mătasă
Podoabe de mărgăritar.

Cad fulgi arar... şi mari, alene...
În nemişcare dorm grădini –
Iconostase de lumini –
Cad fulgi arar... pe-aripi de gene.

Cad fulgi arar... în pumni să-i prinzi,
Pe crinul inimii coboară...
Îi strâng şi-mi fac din ei comoară
Să o răsfrâng în mii oglinzi.

Cad fulgi arar... în dansuri calme...
Prin simfonii de alb pornesc
Cu anii dragi să mă-ntâlnesc,
Să-i strâng ca fulgii albi în palme...

(*Revista Bucovinei*,
nr. 12/1942, p. 469)

La Putna

Sub scutul vremii aspre îşi scutură hodina
Îngândurate slove din file de hrisov,
Se plimbă fără urme, melodică, lumina
De-amurguri sângerate şi infinituri mov.

Prin ierburi adormite în smirnele de munte
Pornesc molcom colindul şi creierii boemi,
În zare munţii paşnici cu crestele cărunte
Şi luna, luna plină ce-alună prin vremi.

Cu palmele-nspre stele ca să culeagă şoapte
Pe vârfuri se înalţă copacii trubaduri.
Adie dinspre coastă parfum de mure coapte
Şi rătăcesc balade sub streşini de păduri.

(*Revista Bucovinei*,
nr. 9/1943, p. 421)

Clopotele

Clopotele noastre sfinte
Le aud mereu cum sună...
Cântece fără cuvinte
Prinse-n iureş de furtună...

Cerul cerne pe lagună
Trandafiri ca pe morminte.
Clopotele noastre sfinte
Le aud mereu cum sună...

Dar arama lor străbună
Niciodată nu mă minte,
Simt că vor ceva să-mi spună...

Pentru cine plâng, părinte,
Clopotele noastre sfinte?...

Veneţia, 31 martie 1937

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1938, p. 69)

Soarelui

De dragul tău păleşte luna
Pân' se topeşte-n infinit
Şi floarea-şi leagănă cununa
Şi doru-n suflet a-nflorit...

De dragul tău se-nalţă-n slavă
Al ciocârliei magic grai
Şi cântă mierla în dumbravă
Şi râde grâu-n galben strai.

Şi apele îţi sorb lumina
Şi se-nfioară-al lor norod...
Şi pomi-ntind vrăjiţi tulpina
Să le-ocroteşti plăpândul rod.

Prin tine Dumnezeu priveşte:
Tu eşti viaţă, cântec, dor
Şi raza ta se risipeşte
Deopotrivă tuturor,

Iar, când coraliu-i toată zarea,
Alai de clopote în cânt
Îţi nalţă binecuvântarea
Şi ruga-ntregului pământ...

Veneţia, 23 iunie 1937

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 742)

În parc

Havuzul vechi destramă-același vers
Cât faunii îl știu pe din afară;
Doar vremea fără milă i-a mai șters
Din strălucirea lui de-odinioară.

Cu braţe noi, în giuvaier de foc,
Strâng trandafirii colonade albe,
De aur rodii-n soare cald se coc
Şi soarele în lac înnoadă salbe.

Pe-alei de portocali şi palmieri
Îşi plimbă tinerețea altă lume
Şi râde râsul celora de ieri,
Purtând povara viitoarei hume…

Giurgiu, 27 septembrie 1937

(*Cuget Clar,*
Anul II, 1937, p. 798)

Glas de amintire

Glas de amintire tot mai mult coboară
Pe astă câmpie largă dunăreană;
Ca vibrări de orgă-n suflet se strecoară,
Simţi mărgăritare licărind pe geană.

Nalţă policandre de argint castanii,
Pacea se întinde giulgiu de mătasă
Şi mă văd copilul visător de-acasă
Peste care molcom se destramă anii.

Pe alei tăcute crengi de lilieci
Scutură-nflorirea şi mireasma fină...
Plouă amintirea umbră şi lumină
Semne de-amintire duşilor pe veci...

Giurgiu, 9 Mai 1938

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 465)

Odaia bunicii

Odaia mă primeşte cu sufletul pe buze.
Tăcerea-abia respiră şi amintiri răsar..,
Trec anii mei, mireasmă de dulce şi amar,
Şi împresoară-altarul neastâmpăratei muze.

Prin năruiri de neguri şi limpezimi ce mint,
Străină umbra-i trece de tot ce-i pământesc.
Poveştile oftează în jilţul bătrânesc
Şi lumânarea albă în sfeşnic de argint..

În sipetu-i de zestre cu chipuri de cadâne,
Arome de sulfină, tămâie, busuioc
Şi câteva veşminte ce-au strâns al ei mijloc,
O-aşteaptă să se-ntoarne cu fiecare mâne...

S-a-ntunecat de-atâta urât şi aşteptare
O salbă ce pe vremuri a râs la gâtul ei...
În cartea-ngălbenită uscaţii ghiocei
Mi-apar ca nişte semne sfioase de-ntrebare...

Se leagănă perdeaua; prin geamu-ntredeschis
O boare parfumată străbate încăperea
Şi răsfoieşte file din vechiul paraclis.
Se scutură o clipă din somnul greu tăcerea...

Cernăuţi, 9 Novembre 1938

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 497)

Plecare în munţi

Cu suflet trist de şesul prea vast azi mă dezleg;
Prea sunt de lut aproape, zenitul prea e sus.
Din lanul alb de zile porni-voi să culeg
Neghina, aruncând-o în agonii de Apus...

Pe piscul nins de glorii mi-oi primeni privirea;
Un vis se rotunjeşte din ceaţă tot mai clar.
Şi, în colind cu şoimii, să fur nemărginirea
M-oi scutura de zgură, cenuşă şi amar...

(*Revista Bucovinei*,
nr. 1-2/1945, p. 36)

Cântec de despărţire

Poate-i numai vis sau e aievea
Jarul despărţirii neaşteptat?
Alte ceruri îmi tămâie veghea
Sufletului prea înnegurat.

Poate-i numai vis de au secat
Bucuriile ca nişte ape.
Visele pe rând s-au scuturat
De când lacrima-nflori pe pleoape.

Vin ecouri, de departe vin...
E aievea, e închipuire?
Vin noian în falduri de senin
Dăltuindu-mi drum prin amintire...

Oare-or înflori şi-aicea flori,
În răzorul gândurilor albe?
Poate-i numai trecere de nori
Peste zilele ca nişte nalbe,

Poate-i numai vis, căci altfel nu
Vreau să cred c-ar fi o veşnicie.
Doru-n poarta inimii bătu
Dar găsi grădina ei pustie...

(*Revista Bucovinei*,
nr. 4/1944, pp. 172, 173)

Întoarcere

Strajă porţii, plopul falnic nu mă mai aşteaptă...
Braţ lipsit de bunătate tânăr l-a răpus...
Doar salcâmii grei de floare crengile-şi îndreaptă
Să primească pe copila ce de mult s-a dus...

Alte flori îşi torc visarea în frumoase cupe,
Alte păsări cântu-şi varsă prin frunzişul crud...
Dar grădinari fărmiţată, gândul se-ntrerupe...
Pe poteci înstrăinate râsul mi-l aud
Şi tristeţea din potirul inimii cum rupe...

Până-n pragul casei iarba preşuri moi întinde,
Cerul îşi revarsă-azurul peste anii mei...
Amintirea ca o zână din tăceri desprinde
Zvonul paşilor de ciută, glas de clopoţei...

În iatacul meu tăcerea albă se trezeşte...
Ceasul îşi sporeşte mersul mai vioi la drum.
Calm, mireasma de-altădată pace despleteşte,
Miruindu-mi zbuciumarea clipelor de-acum.

Cu evlavia privirii cugetu-mi botează
Maica Domnului cu pruncul adormit la sân.

În penumbra înserării basmele veghează...
Caii vremii cu uimire-i simt cum galopează
Mână-n mână cu-amintirea când plângând mă ţin.

Iaşi, Iulie 1938

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 157)

Întoarcere

Bucovină
Cu cădelniţi de smirnă şi fântâni de vis,
Azi sorii bucuriei larg porţile-au deschis
C-au alungat fiarele
Ce-au încălcat hotarele
Şi-au luminat iarăşi cărările, altarele
Şi sufletele celor ce ţi-au gustat din pâine
Şi s-au plimbat cu visul vioară prin pădurile bătrâne...

O, fagii,
Dragii,
În odăjdii ca la Înviere,
Cu priviri de miere,
Au primit pe toţi fraţii pribegi
Ca pe nişte regi
Şi florile – domniţele – au întins covoare
Pentru oştile biruitoare,
Să le mângâie
Şi au aprins tămâie,
Îngenunchind de preamărire
Pentru cei ce au purces spre Nemurire...

Livezile – ciucure-de roade –
Au împletit izvoade...

Voievoade,

Vino, s-asculţi buciumul biruinţei
Şi al credinţei
Din munte în şesuri
Pe-aceleaşi vechi înţelesuri...

(*Revista Bucovinei*,
Nr. 3/1942, p. 70)

Cum pot?

Cum pot să-ntorn privirea spre veşnicul mormânt
Când ceru-i simfonie de vis şi de culoare
Şi pe oglinzi de ape magia şi-a răsfrânt?
Când holdele îşi mişcă tezaurul supt soare
Şi codrii, lunca varsă cascadele de cânt?

Cum, Doamne, să las toate comorile aceste,
Să nu mai ştiu ce-i cântul, parfumul, visul, dorul,
Spre infinit gândirea să nu-şi mai prindă zborul,
Să-şi odihnească raza pe-argintării de creste,
Pe-aripa unui fulger, pe tivul unui nor,
Pe coarda unui tunet, pe pragul stelelor?...

Să nu aud ecoul blajinelor cuvinte,
Chemările de clopot şi vântu-n seri cum cheamă
Horirile de iele, când toamna se destramă?...
Să nu mai bat cărarea spre zidurile sfinte,
Să nu mai ştiu de nimeni, să nu mai simt amar,
Să nu-mi mai fii, Părinte, lumina unui far?...

Când timpul trist veni-va şi aurul luminii
N-o să-l mai soarbă lacom, ca astăzi, ochii mei,
Când marmura senină ce-o au într-înşii crinii
Şi florile de miere din parcul alb cu tei

Vor întreba de mine, în nopţile cu lună,
Li-i spune, Doamne-atuncea că am plecat purtând
Imaginea lor vie pe firul unui gând
Şi plânsul despărţirii pe cea din urmă strună…

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 11)

Poetul

Ne-nchidem în suflet
Simţiri ne-nţelese
Şi roiul de visuri
Din linişti culese.

Pe drumuri spinoase
Destinul ne mână,
Zidind la răscruce
O nouă fântână.

Departe, departe,
Prin holda de zile
Ne taie cărarea
Cicori şi reptile.

Gândirea – lumină
Sau negură oarbă,
Se-nalţă, coboară.
Misterul să-l soarbă.

Ne farmecă raza
De stea jucăuşă
Şi nu simţim moartea
Cum bate la uşă...

(*Cuget clar*,
Anul III, 1939, p. 793)

Moartea poetului

Pe trepte de lumină pornit-a-n pas tăcut
Spre cerul sfânt al celor aleşi fără prihană,
Să stoarcă plâns și zâmbet cu versu-i ne-ntrecut,
Să uite că viața e cea mai crudă rană...

În urbea lui iubită, cu Doamne şi Domniţe,
Cu-altare de-nchinare în bizantin veșmânt,
Cu câmpuri înflorate ca mândrele altiţe,
Poetu-și doarme somnul supt lespezi de mormânt...

Vor trece ani şi veacuri cu bucurii şi-amar,
S-or prăbuşi orașe şi stele și comete,
Dar Steaua minții veşnic va răsări mai clar
Din bezna vremii stinse, înfiorând regrete...

(*Cuget Clar*,
Anul II, 1937, p. 565)

Stejarul

Îndurerat se înclina stejarul
Când fierul oţetit îl săgeta:
N-ar fi crezut să-i profaneze-altarul
În care-un şir de secole dormea...

Luptându-se cu-a cerului mânie
Să ne păstreze vechile minuni,
Coroana-i verde vuia poezie
Şi basmele rămase din străbuni...

Răcoarea crăcilor; largi de evantaie,
Cernea balsam atâtora priviri.
Încremenit supt bolta de văpaie
Părea un zeu desprins din amintiri

Ascuns a stat odată-n el Hatmanul
Trimis de Vodă peste Jiu în sus,
Şi, înfruntând cu oastea lui duşmanul,
I-a-ngenuncheat credinţa lui Iisus.

Din umbră-i au purces vârtej pandurii
Să-nfăptuiască Ţării falnic scut...
Strângea în braţe freamătul pădurii
Tainic vorbind celor ce l-au cunoscut...

Atâtea nunţi supt bruna lui comoară
Au înflorit… Şi lacrimi, şi poveşti…
Monarh divin, piticul te doboară,
Da-n mintea noastră pururi vieţuieşti!...

(*Cuget clar*,
Anul III, 1938, p. 389)

REFERINȚE CRITICE:

ȚARA BÂRSEI:

Adelina Simionescu-Cârdei:

Suceava Voivodală

Versuri, cu o prefață de Victor Morariu.
Suceava 1935, pagini 38.

Suceava, cu atâtea vestigii ale gloriei străbune – „ne-nvinse încă de furtună“ – au găsit un suflet nu numai străbătut de-o cucernică pietate pentru un trecut de eroism, prea pilduitor ca să poată fi dat uitării, ci și poetic, de o românească rezonanță. Broşura doamnei Adelina S. Cârdei vrăjește din latenţa ruinelor de azi – muiate toate în unda unei nestăpânite duioşii – îndepărtate ecouri de slavă, de viață voivodală, plămădită în foc de aprigi lupte pentru „glie, neam şi vatră“.

Treptele ce duc spre cutare paraclis – trepte pe care „urcat-au pașii măririi strămoșești“ –, un turn, care „din-nălțimea-i de temut / Cetăţii stă de pază“, o *capelă*, la care, în miez de noapte, „Din adâncurile de morminte / Umbre sfinte / Vin în taină să se închine / Să-ngenunche la ruine“... – un *clopot*, în a cărui „cântare funerară“ din asfinţit de seară atâtea „lacrămi se frământă, sau altul, în care „orice dangăt pare şoapta unor vremi îndepărtate“, o

ctitorie părăsită... spre care, „Din neguri, vremi apuse curg / Ca să-i sărute pragul“, *ruine crepusculare*, printre care „azi doar vântu-și poartă plânsul“..., ruinele *Sfintei Cetăți* voivodale, în fața cărora chiar râul, ale cărui valuri, odinioară, se-ntreceau „Din mers chipul să i-l prindă“..., azi: „Ca să uite se retrage“ și „Mai departe-și sapă vadul“..., toate, toate se trezesc din somnul lor îndelungat, la contactul cu sufletul visător al poetei, care freamătă de durere în faţa celor ce vede, dar şi de mândrie în faţa vieţii care a pulsat, a clocotit odată printre ruinele de azi.

Cu puţine excepţii, chiar din pasteluri, care merită relevate. nu lipsește coarda elegiacă. Şi aci vibrează în surdină:

Frumseţea ta mă doare,
Noapte ! Noapte dragă!...

Eliade, Grigore Alexandrescu și ceilalți aezi ai pietrelor vorbitoare întind prietenești mâini moldovencei care n-a uitat drumul spre mărturiile în ruină ale unui trecut de îndreptățită mândrie.

(*Ţara Bârsei*,
No. 5/1935, pp. 511, 512)

Cuprins